

Arrest

nr. 319 711 van 9 januari 2025
in de zaak X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 15 januari 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 januari 2024 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 16 december 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 24 december 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende, bij aangetekend schrijven van 10 juli 2023, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 2 januari 2024 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf van 10 juli 2023 als onontvankelijk wordt afgewezen. Deze beslissing, die verzoeker op 12 januari 2024 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 10.07.2023 bij onze diensten werd ingediend door :

[S.Q.A.] [...]
nationaliteit: Pakistan

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag dd. 10.7.2023 zijn verblijfskaart voor Italië voor. Dit bewijselement kan zijn identiteit niet aantonen zoals voorzien in art 9ter, §2, 1e lid, gezien betrokkene niet aantoont dat dit document niet werd verkregen op basis van loutere verklaringen. Dit bewijselement voldoet aldus niet aan de voorwaarde voorzien in art. 9ter, §2, 1e lid, 4 en bijgevolg kan dit document niet aanvaard worden als een bewijs van zijn identiteit. Betrokkene roept in zijn aanvraag evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichting om zijn identiteit aan te tonen (art. 9ter, §2, 3e lid). Bovendien dienen alle ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestienen - fax: 02 274 66 11)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"1. Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door "de in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (...)"

Artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat "bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden: 1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene; 2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie; 3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene; 4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene. De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°. De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag".

Artikel 9ter, §3 van de vreemdelingenwet bepaalt vervolgens dat: "de gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk: (...); 2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat; (...)"

De vraag stelt zich derhalve of de gemachtigde, rekening houdende met bovenvermelde bepalingen, op rechtmatige wijze kon besluiten dat de verzoekende partij zijn identiteit niet op een correcte wijze zou hebben aangetoond.

Ter beoordeling van deze vraag wijst de verzoekende partij tevens op het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2. De verzoekende partij merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing enkel bovenvermelde rechtsgrond (artikel 9ter, §3, 2° Vreemdelingenwet) inroept.

Gelet op de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, baseert de verzoekende partij zich hierom op deze artikelen om het betoog van de verwerende partij op haar rechtsgeldigheid te beoordelen.

Het kan niet worden aanvaard dat de verwerende partij gedurende de procedure nog andere rechtsgronden zou inroepen, aangezien dit aan a-posteriori-motivering zou betreffen. Een degelijke a-posteriori motivering kan niet in aanmerking worden genomen in het kader van het aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verleende wettigheidstoezicht.

3. Artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt de identiteit moet worden aangetoond door middel van een identiteitsdocument of een “bewijselement” (hetgeen dus niet beperkt is tot een identiteitskaart of paspoort) dat voldoet aan volgende voorwaarden: 1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene; 2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie; 3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene; 4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

Wat dient omschreven te worden als een voldoende “bewijselement”, in de zin van artikel 9ter, §2 Vreemdelingenwet, blijkt uit de vier voorwaarden die worden opgesomd in deze wettelijke bepaling.

Artikel 9ter, §2 Vreemdelingenwet voorziet niet in de omschrijving van het begrip “bewijselement”, waardoor de verzoekende partij vrij is om hiertoe de elementen aan te halen die hij verkiest. Het komt vervolgens aan de verwerende partij toe om te beoordelen of dit ingeroepen “bewijselement” voldoet aan de vier wettelijke voorwaarden (om te worden beschouwd als voldoende bewijs van zijn identiteit op basis van artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet).

Tot slot voorziet artikel 9ter, §2 in een vrijstelling om de identiteit aan te tonen, indien voldaan is aan de daartoe bepaalde voorwaarden: “De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag”.

4. Door de verzoekende partij werd bij zijn aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet aangehaald als volgt onder de hoofding “A.2 Bewijs van identiteit” (pagina 2):

“Verzoeker heeft de nationaliteit van Pakistan. Hij werd geboren [...] te [S.], maar hij diende zijn land van herkomst te verlaten in 2013. Verzoeker reisde via Iran en Turkije naar Europa toe. In Italië diende hij medio 2015 een verzoek in tot het verkrijgen van internationale bescherming. Verzoeker verkreeg de subsidiaire beschermingsstatus toegekend en een tijdelijke verblijfskaart, dewelke door verzoeker wordt bijgebracht onder stuk 1. Hieruit blijkt de identiteit van verzoeker.

De verzoekende partij kon niet in Italië blijven. Hij verliet Italië. Hij reisde in augustus 2019 via Duitsland naar België toe. Verzoeker was op de dool. Hij verrichte zwartwerk in België, werk ziek en belandde in het ziekenhuis. Verzoeker diende uiteindelijk op 20 oktober 2021 een verzoek in tot het verkrijgen van internationale bescherming. Op 6 oktober 2022 werd evenwel de beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om het verzoek tot internationale bescherming van de verzoekende partij te weigeren. Door verzoeker werd beroep aangetekend tegen deze beslissing, maar dit beroep werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 21 april 2023. Op 17 mei 2023 werd een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld t.a.v. de verzoekende partij (een bijlage 13quinques). Deze beslissing wordt door verzoeker voorgebracht onder stuk 2".

In de bestreden beslissing wordt echter gesteld dat:

"Artikel 9ter §3 – 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag dd. 10.7.2023 zijn verblijfskaart voor Italië voor. Dit bewijselement kan zijn identiteit niet aantonen zoals voorzien in artikel 9ter, §2, 1e lid, gezien betrokkene niet aantoont dat dit document niet werd verkregen op basis van loutere verklaringen. Dit bewijselement voldoet aldus niet aan de voorwaarde voorzien in art. 9ter, §2, 1e lid, 4 en bijgevolg kan dit document niet aanvaard worden als een bewijs van zijn identiteit. Betrokkene roept in zijn aanvraag evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichting om zijn identiteit aan te tonen (art. 9ter, §2, 3e lid). Bovendien dienen alle ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk".

Hieruit blijkt reeds dat de verwerende partij geen zorgvuldige beoordeling heeft gemaakt van de ingeroepen elementen door verzoeker in de bestreden beslissing. De gemachtigde verwijst immers enkel naar de voorgebrachte Italiaanse identiteitskaart (voorgebracht onder stuk 1 bij de aanvraag). De gemachtigde betreft vervolgens niet de navolgende informatie in de aanvraag en het stuk 2 bij de gemaakte beoordeling.

Geen enkele beoordeling wordt hierover gemaakt door de gemachtigde in de bestreden beslissing. De beoordeling is dan ook onvolledig.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt onder meer in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden en de beoordeling dient te maken op basis van alle elementen die door verzoeker werden voorgebracht in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Derhalve, omwille van de redenen zoals hierboven aangehaald, schendt de bestreden beslissing artikel 9ter, §2 Vreemdelingenwet, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

5. De verzoekende partij is het, gelet op de toepasselijke wettelijke bepalingen, niet eens met het gemaakte oordeel in de bestreden beslissing omtrent de Italiaanse identiteits- en verblijfskaart van verzoeker.

Verzoeker heeft de nationaliteit van Pakistan. Hij werd geboren [...] te [S.], maar hij diende zijn land van herkomst te verlaten in 2013. Verzoeker reisde via Iran en Turkije naar Europa toe. In Italië diende hij medio 2015 een verzoek in tot het verkrijgen van internationale bescherming. Verzoeker verkreeg de subsidiaire beschermingsstatus toegekend en een tijdelijke verblijfskaart, dewelke door verzoeker werden bijgebracht bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet onder stuk 1. Hieruit blijkt de identiteit van verzoeker, zoals vastgesteld door de Italiaanse autoriteiten.

Artikel 9ter, §2 Vreemdelingenwet stelt: "Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden" [...]).

De voorwaarden waarnaar de gemachtigde verwijst in de bestreden beslissing heeft betrekking op het "bewijselement". Verzoeker bracht evenwel een identiteitsdocument voor, met name een Italiaanse verblijfs- en identiteitskaart. Verweerder betwist dit niet in de bestreden beslissing.

Verzoeker toont hiermee dan ook op rechtsgeldige wijze zijn identiteit aan. Een beoordeling naar de voorwaarden inzake een "bewijselement" - zoals dit het geval is in de bestreden beslissing - dringt zich dan ook niet op, omdat verzoeker zijn identiteit aantoont door middel van een identiteitsdocument.

Door verweerder wordt hierop geen acht geslagen in de bestreden beslissing. De gemachtigde beperkt zich in de bestreden beslissing ten onrechte tot de beoordeling of er sprake is van een "bewijselement", zonder te oordelen of verzoeker zijn identiteit heeft aangetoond door middel van een identiteits-document.

Geen enkele beoordeling wordt hierover gemaakt door de gemachtigde in de bestreden beslissing. De beoordeling is dan ook onvolledig.

Derhalve schendt de bestreden beslissing artikel 9ter, §2 Vreemdelingenwet, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

6. In ondergeschikte orde, in het enkele geval de beoordeling of er sprake is van een "bewijselement" waarmee verzoeker zijn identiteit zou aantonen nog relevant is, wijst de verzoekende partij op het volgende.

Verweerder betwist niet dat de Italiaanse verblijfskaart voldoet aan volgende voorwaarden van artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet: 1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene; 2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie; 3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene.

Verweerder stelt vervolgens dat het voorgebrachte bewijselement door verzoeker zou zijn opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene, waardoor niet aan de voorwaarde van 4° zou zijn voldaan. Verzoeker betwist dit standpunt.

Verzoeker verwijst naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 26 november 2009.

In het voormelde arrest stelt het Grondwettelijk Hof dat het onderzoek naar de vraag welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. Gelet op die doelstelling achtte het Hof het niet noodzakelijk dat een identiteitsdocument zou worden voorgelegd maar werd geoordeeld dat elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld volstaat als bewijs van de identiteit van de betrokkene (B.5.2. en B.5.3.). Nadat het Hof had vastgesteld dat het toen vigerende artikel 9ter van vreemdelingenwet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schond doordat het niet toestond dat de aanvragers van subsidiaire bescherming die zich beroepen op hun gezondheidstoestand, hun identiteit en hun nationaliteit op een andere manier aantonen dan door het overleggen van een identiteits-document, werd het bedoelde artikel 9ter vervangen bij artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (I). Uit de parlementaire voorbereiding van deze wet blijkt dat de wetgever een antwoord op het voormelde arrest van het Grondwettelijk Hof wou formuleren door de procedure volgens welke de vreemdeling zijn identiteit op rechtsgeldige wijze kan aantonen, te verduidelijken. Aldus zou voortaan niet enkel meer rekening worden gehouden met een "identiteitsdocument", met name een nationaal paspoort of een identiteitskaart, maar ook met andere documenten waaruit de identiteit van de vreemdeling afdoende blijkt (Parl. St., Kamer, 2010-2011, DOC 53-0771/001, p. 145, GwH 82/2012, B.13.1).

Thans is het de aanvrager dus toegestaan om óf een identiteitsdocument - i.e. een nationaal paspoort of een identiteitskaart - over te leggen óf een bewijselement dat voldoet aan de in artikel 9ter, § 2, van de vreemdelingenwet opgesomde voorwaarden.

De voorgebrachte Italiaanse verblijfs- en identiteitskaart van verzoeker voldoet aan deze voorwaarden. Door de Italiaanse overheid werd de identiteit van verzoeker (zonder voorbehoud) vastgesteld. Het document werd uitgereikt door een daartoe bevoegde instantie. De waarachtigheid van dit document staat ook niet ter discussie. In het administratief dossier kan temeer worden vastgesteld dat de Italiaanse autoriteiten op 8 februari 2022 de identiteit van verzoeker hebben bevestigd in het kader van de Dublinprocedure.

Er is dan ook geen enkele indicatie dat dit document louter zou zijn opgesteld op basis van de verklaringen van verzoeker.

Het is daarom onzorgvuldig en (kennelijk) onredelijk dat de gemachtigde stelt dat, gelet op de Italiaanse verblijfs- en identiteitskaart, verzoeker niet zou aantonen dat dit document "niet werd verkregen op basis van loutere verklaringen".

Derhalve, omwille van de redenen zoals hierboven aangehaald, schendt de bestreden beslissing artikel 9ter, §2 Vreemdelingenwet, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

1.2. Verweerder repliceert in zijn nota met opmerkingen als volgt:

“Uit het administratief dossier en ook uit de inhoud van het verzoekschrift blijkt dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van een (inter)nationaal paspoort of identiteitskaart.

De bedoeling van artikel 9ter van de vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf die om medische redenen wordt ingediend door een vreemdeling die ernstig ziek is.

Artikel 9ter omschrijft het als volgt:

...

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

- 1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;*
- 2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;*
- 3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;*
- 4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.*

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

Verzoekers hebben, zoals in de motivering van de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt vermeld, nagelaten om de noodzakelijke documenten, zijnde een kopie van het (inter)nationaal paspoort, identiteitskaart of motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 2 van de wet, over te maken.

Verzoekers hebben aldus nagelaten te voldoen aan de wettelijke voorwaarden.

Het staat dan ook vast dat een verzoekende partij die een aanvraag om machtiging tot verblijf indient in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het identiteitsdocument, dan wel de motivering die hem hiervan vrijstelt bij zijn aanvraag dient te voegen.

De bewijslast, voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

De vreemdeling dient klaar en duidelijk in zijn aanvraag te vermelden welke de concrete redenen zijn die hem verhinderen een identiteitsstuk toe te voegen aan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Dit blijkt duidelijk uit de wettekst en de toelichting van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing staat:

“ ...

Betrokkene legt bij zijn aanvraag dd. 10.7.2023 zijn verblijfskaart voor Italië voor. Dit bewijselement kan zijn identiteit niet aantonen zoals voorzien in art 9ter, §2, 1e lid, gezien betrokkene niet aantoont dat dit document niet werd verkregen op basis van loutere verklaringen.

Dit bewijselement voldoet aldus niet aan de voorwaarde voorzien in art. 9ter, §2, 1e lid, 4 en bijgevolg kan dit document niet aanvaard worden als een bewijs van zijn identiteit. Betrokkene roept in zijn aanvraag evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichting om zijn identiteit aan te tonen (art. 9ter, §2, 3e lid). Bovendien dienen alle ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.

...

Verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, beschikt.

Ten overvloede wenst verwerende partij op te merken dat een subsidiair beschermde geacht wordt in de mogelijkheid te zijn om de nodige stappen te zetten om een bewijs van identiteit te bekomen van zijn eigen overheid om aldus te voldoen aan de wettelijke voorwaarden."

2.3. De Raad merkt op dat de door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiverings-plicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel in casu dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9ter, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet. In deze wetsbepaling is voorzien dat een vreemdeling, bij zijn aanvraag om op medische gronden tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd, zijn identiteit dient aan te tonen door middel van een identiteits-document, of door een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

- 1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van aanvrager;
- 2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;
- 3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de aanvrager;
- 4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de aanvrager.

In voorliggende zaak heeft verweerder gemotiveerd dat verzoeker zijn identiteit niet overeenkomstig deze bepaling aantoonst en evenmin het bewijs levert dat hij op grond van artikel 9ter, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet is vrijgesteld van de verplichting om zijn identiteit aan te tonen. Verweerder gaf aan van oordeel te zijn dat de door verzoeker voorgelegde Italiaanse verblijfskaart niet voldoet aan de in artikel 9ter, § 2, eerste lid Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden, omdat verzoeker niet aantoonde dat hij dit document niet op basis van loutere verklaringen verkreeg.

In het laatste onderdeel van zijn middel betwist verzoeker de vaststelling dat de Italiaanse verblijfskaart op basis van loutere verklaringen zou zijn opgesteld. Hij voert aan dat zijn identiteit zonder voorbehoud werd vastgesteld door de Italiaanse overheid, dat de verblijfskaart werd uitgereikt door de daartoe bevoegde (Italiaanse) instantie en dat de waarachtigheid van dit document ook niet ter discussie staat. Hij benadrukt dat er ook geen enkele indicatie is dat het document louter op basis van zijn verklaringen zou zijn opgesteld.

De Raad stelt vast dat uit de vermeldingen op de voorgelegde Italiaanse verblijfskaart, waarvan een kopie is opgenomen in het administratief dossier en waaruit blijkt dat aan verzoeker in Italië de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, als zodanig niet kan worden afgeleid dat dit document louter op grond van verzoekers eigen verklaringen is opgesteld. Verweerder motiveert ook niet op grond van welke indicaties hij van oordeel is dat dit stuk op basis van loutere verklaringen zou zijn opgesteld. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt verder ook niet dat er concrete elementen voorliggen die erop wijzen dat de identiteitsgegevens die staan vermeld op de verblijfskaart, die door de bevoegde Italiaanse autoriteiten werd opgesteld en afgeleverd, louter een weergave zijn van de eigen verklaringen van verzoeker hieromtrent of dat verweerder contact heeft opgenomen met de Italiaanse autoriteiten om dit te verifiëren. Uit de bewoordingen van artikel 9ter, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet volgt voorts niet dat verzoeker bij het indienen van zijn verblijfsaanvraag steeds bijkomende bewijsstukken dient aan te brengen die aantonen dat het voorgelegde bewijselement niet op basis van de eigen verklaringen is opgesteld.

Nu verweerder, blijkens de motieven van de bestreden beslissing, is uitgegaan van de niet nader gemotiveerde of gestaafde veronderstelling dat verzoekers Italiaanse verblijfskaart louter op grond van diens eigen verklaringen werd opgesteld, of in ieder geval, zonder wettelijke basis, heeft aangenomen dat op verzoeker in casu de verplichting zou rusten het bewijs te leveren dat de identiteit die is vermeld in een Italiaanse verblijfstitel niet louter een weergave is van zijn verklaringen, kan verzoeker worden gevolgd in zijn standpunt dat het zorgvuldigheidsbeginsel iuncto artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

Verweerders uiteenzetting in zijn nota met opmerkingen doet aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk, aangezien niet wordt ingegaan op verzoekers kritiek dat hij niet vermocht vast te stellen dat de Italiaanse verblijfskaart op basis van loutere verklaringen werd opgesteld. De door verweerder op 17 december 2024 aan de Raad overgemaakte documenten waaruit blijkt dat verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, indiende en hierbij ook een kopie van een Pakistaanse identiteitskaart voegde met dezelfde identiteitsgegevens als deze die staan vermeld op de eerder aangebrachte Italiaanse verblijfstitel, laat evenmin toe tot een ander besluit te komen.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen, noch van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 januari 2024 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend vijftientig door:

G. DE BOECK, voorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK